

Ábrahám Erika
KI A HARMADIK?

I.

Mért nem elég, aki az álmot adja?

Most én leszek, akiről
azt mondják utólag,
hidd el, hogy
semmit sem jelent.
Nézem fölülről magunkat,
három egyforma buksi.

Mi többet adhat a másik
a készsége, ami
a hiányt felmutatja azzal,
hogy eltelíti, s amivel
aztán a kódolt undor
szép lassan megfejtethető,
hidd el, drágám,
s az egyensúly beáll
egy lakatlan pillanatra.

Nem érdekes, hogy ki a harmadik.

II.

Fekszünk a déli fényben,
engedj el, mondd,
s én úgy teszek, mintha
nem bántanál meg,
láztalan melledről
bal karom lecsúszik,
a pántot leoldom, egy
mozdulat a szabadságom,
s nem indulsz mégsem,

titkos relikviáim nyúlnak
érted mindenhol,
meglátsz egy könyvet,
felhúzott térdrel ülsz,
köréd fonódom, meztelen
testem fészek, bennem
ülsz, észre sem veszed,
felolvasol, s nem értem
az egészet, hangod
rezgés, felfoghatatlan,
visszaverődő hullám
a mély, mély jövőből,
hazaérek.

III.

Valaki mindig kevés.

Erről a kurta tincsről, itt,
folyton te jutsz eszembe,
férfiaktól függetlenül,
ahogy az arcomba csap,
és a terhes nőkről,
vajon miféle válságot
hordanak ki éppen,
s elég forrók-e még
annak, aki felé sietnek,
meg beállt családkról,
mondjuk, két gyerekkel,
mi húz haza,
mitől függetlenül
teszel meg mindent
majd te is nemsokára,
szép, szép asszony,
nem baj, csak tévedés,
hogy biztos lehetsz.

A GYOMOK TERMÉSZETÉRŐL

Gyógyhatású, meg vicces neve van,
fűszer, gyönyörű, mint egy fraktál,
de te gyepet akarsz, bánt a pollen,
macskád épp jól emészt, és
nincs szükséged köptetőre.

Kész krátert hagy maga után
a látszólag semmi kis levélzet
alatt futó gyökér, mikor kitéped,
mocorgál a föld, elrendeződik.
Máskor széles csillagalakban
futnak szét a szűkülő árkok.
Rosszkor nőtt, máskor
talán keresnéd.

Néha rosszul méred fel a gyökérzetet,
elmulasztod az átnyalábolást,
elfelejted, milyen mélyen tapad,
vagy elvéted a húzás irányát és erejét.
A tövénél nem szúr sosem,
bugája viszont beléd akad.

Ismered mindnek a természetét,
tudod, ha téped, elszakad,
először mégis magad felé rántod,
mégis mindig ugyanúgy, pedig
tudod, az ég felé a helyes irány.

VALÓTLAN LÉTRÁK

Ülök,
ücsörgök a térben,
nézelődöm,

a falba vert szög árnyéka körbejár.
Nem alszom jól,
huszonhét év álma kísért
a régi ágy körül.

Létrán kávéspohár,
sámlin piros pléd,
macska bújik,
konvektor négyesen.
Gumikesztyű,
olajfesték pöttye,
kis tányéron anyám sütötte kifli,
idillke szárnya.
Megérezem a szarszapot.

*

Létrán mászunk fölfelé,
apa fölöttem,
félúton átbillenünk,
lenézek, rémület,
apa értetlen kapaszkodik,
álmom tartja meg.
Virrasztásakor
tele szájjal neveltünk.

Tanulok félni,
néha már szemével látok.
Megsajdul a srapner
helye a vádlin.

*

Apák karján
öröklött csecsemők.
Formát kaptunk,
átaludtuk.
Megreccsent alattunk
a szándék.